

RAYLARIN ÜSTÜNDE GİDEN HAYAT

Hayatın yapay hissettirdiği anlar yaşıyorum bazen. Sanki gerçekten yaşayan bir insan değilim de kurgusal bir eserin başrol oyuncusuyum. Olay akışını değiştirmek şansım yok. Bana verilen senaryoyu oynuyor, elime tutuşturulan replikleri söylüyorum. Kendi hikâyemin senaristi olamıyorum bir türlü. Belki de böyle hissetmemin nedeni hayatımda bir şeyleri değiştirmek isteyip de başaramamamdır. Eğer bu gerçekten benim hayatımsa dilediğim gibi yönlendirebilmeliyim diye düşünüyorum. Ancak bunun her zaman böyle olamayacağı aşikâr. Hayatımızı şekillendiren etkenlerin her birine müdahale etmeye muktedir değiliz. Bu durum beni, gerçekliğin ve yaşamın ne olduğunu sorgulamaya itiyor. Ardından zihnimde sorular belirmeye başlıyor. Hayat nedir? Neye benzer? Şüphesiz ki buna verilecek tek bir cevap yok. Ancak kanımca en çok verilen yanıt hayatın doğumla başlayıp ölümle sona eren bir yolculuk olduğudur. Birçok yerde, farklı kişilerden bu sözün türevlerini duymuşuzdur. Fakat yaşamın içinde bundan daha fazlası olmalı. Aksi takdirde, dünyada geçirdiğimiz onca yıl, başlangıç ve bitiş çizgisi arasında yapılmış anlamsız bir koşudan ibaret olur.

Aklım bu fikirlerle kurcalanırken karşıma *The terminus, Penzance Station, Cornwall* resmi çıktı. Resme yüzeysel bakıldığında sadece tren istasyonunda koşuşturan insanlar görülebilir. Ancak bana soracak olursanız karşımda hayatın tam da içinden bir kesit var. Farklı yerlerden onlarca insanın seyahatlerinin kesiştiği, daha da ötesi onların hayat yolculuğundan bir an. Yaptığımız seyahatlerin asıl yolculuğumuzun küçük bir simülasyonu olduğunu düşünürüm hep. Bir otobüs terminalini, havaalanını veya tren garını gözlemlerseniz ne demek istediğimi anlarsınız. Bu mekânlarda birçok duyguya aynı anda tanıklık etmek mümkün. Hüzün ve mutluluk kol koladır, sevdiklerinden ayrılanlar ve onlara kavuşanlar

arasında sadece birkaç adım mesafe vardır. Sevinç ve ayrılık gözyaşları birbirine karışmıştır. Her insan farklı beklentilerle ve heveslerle yolculuk yapar. Bir şehre ilk defa gelen üniversite öğrencisinin gözlerinde, yeni bir hayata başlamanın heyecanını ve taşıdığı umutları görürsünüz. Öte yandan bir başkası aynı şehirde barınamamış, tutunduğu bütün dallar kırılmıştır. Oradan kaçmanın yollarını aramaktadır. İşte, hayat da böyle değil midir? Mutluluk, acı, yeni başlangıçlar ve vazgeçişler her birimizin yaşamında kendine bir şekilde yer bulur.

Yolda olmanın benim için bunlardan daha öte bir manası da var. Hayatımızı etkileyen her şeyi değiştirmeye gücümüzün yetmeyeceğini daha önce söylemiştim. Bu sebepten ötürü bir tren yolculuğuna benzetiyorum onu. Tıpkı kaderin bizim için ördüğü ağlar gibi örülmüş tren rayları. Trenin gidişatını değiştiremezsiniz, doğduğunuz yeri ve ailenizi değiştiremediğiniz gibi. Bizim o trene binmemizden yıllar önce belirlenmiştir rota. Ancak bu, ellerimizin bağlı olduğu ya da o güzergâha tutsak olduğumuz anlamına gelmemelidir. Hangi durakta ineceğime karar vermek bana kalmış. Başta yanlış trene bindiğim için o istikamette devam etmek zorunda değilim. Farklı bir yere giden bir başka trene de binebilirim. Hayatta kaçırdığımız birçok fırsat gibi binmeyi çok istediğimiz o treni de kaçırabiliriz. Yanlış durakta inmek de oldukça olası bir durum. Hata yapmak yolculuğun doğasında var sonuçta. Önemli olan zaman zaman rotadan sapsak bile her seferinde geri dönmeyi bilmektir. Bunun için elimizde bize yol gösterecek şeyler olmalı. Ancak bu yeterli değil, hangi yönde gitmek istediğimizi bilmediğimizde elimizdeki pusulanın da haritanın da bir önemi kalmıyor. Dolayısıyla insanın hayatına yön verebilmesi için önce kendini ve nereye gideceğini bilmesi lazım. Kendi yolculuğumu anlamlandırmaya çalıştığım bir sürece girdim artık. Bir yandan bu anlamı ararken diğer yandan da bu yolculukta hangi patikalardan yürüyeceğime karar vermeliyim. Bir figüran olmaktan çıkıp “benim” diyebileceğim hikâyeyi yazabilmem için bunu yapmalıyım.

KAYNAKÇA

Forbes, S. A. (1925). *The terminus, Penzance Station, Cornwall* [Resim]. National Railway Museum, York, Birleşik Krallık.